

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Co/22/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617208921
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6617208921.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek JUDr. Daniely Maštalírovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, v právnej veci žalobcu: P. D., nar. XX.XX.XXXX, B. XXXX/XX, XXX XX F., štátny občan SR, proti žalovanému: Endepro, s.r.o., „v likvidácii“, so sídlom Mlynské nivy 49, 821 09 Bratislava 2, IČO: 35 805 731, o zaplatenie 441,93,- Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, č.k. 9Csp/173/2017-71 zo dňa 29. januára 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec, č.k. 9Csp/173/2017-71 zo dňa 29. januára 2018, v napadnutej časti I., III., IV. a V. výrokovej vety **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému vo výške 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom prvou výrokovou vetou rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 330,93,- Eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 330,93,- Eur od 31.05.2017 do zaplatenia, druhou výrokovou vetou žalobu v časti zaplatenia úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 111,- Eur odo dňa 31.05.2017 do zaplatenia a zaplatenia úroku z omeškania vo výške 5 % ročne za obdobie od 31.05.2017 do 03.07.2017 zamietol, treťou výrokovou vetou priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 49,76 %, vo štvrtom výroku určil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením a piatou výrokovou vetou rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť Slovenskej republike súdny poplatok vo výške 19,50,- Eur.

2. Súd prvej inštancie z podanej žaloby zistil, že touto sa žalobca domáhal zaplatenia 441,93,- Eur s príslušenstvom. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 30.03.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 500,- Eur. Súčasne so zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzatvorili zmluvné strany aj zmluvu o poskytnutí služby E., na základe ktorej mala žalovanému patriť odmena v celkovej výške 281,70,- Eur. Žalobca v žalobe uviedol, že na účet žalovaného uhradil sumu 941,93,- Eur, čo vyplýva z karty splátok. V žalobe dospel žalobca k názoru, že zmluvu o úvere je nutné hodnotiť ako bezúročnú a bez poplatkov vzhľadom na chýbajúci údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, ako aj vzhľadom na neúplné označenie finančného agenta uzatvárajúceho zmluvu za žalovaného a nesprávne uvedený údaj o výške RPMN, čím sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil.

3. Z rozsudku ďalej vyplýva, že súd prvej inštancie vydal dňa 29.06.2017 platobný rozkaz č.k. 9Csp/173/2017-21. Proti tomuto podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odpor, a preto ho súd uznesením č.k. 9Csp/173/2017-50 zo dňa 25.07.2017 zrušil.

4. Súd nepovažoval za sporné, že dňa 30.03.2015 žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 500,- Eur. Celkové náklady boli tvorené súčtom úroku a poplatku za garantovanú službu. Úrok v zmluve bol vyjadrený úrokovou sadzbou 29,50 % ročne zo sumy úveru, t.j. vo výške 78,36,- Eur a poplatok za garantovanú službu bol určený pevnou sumou 81,87,- Eur. Ročná percentuálna miera nákladov bola v zmluve uvedená vo výške 64,61 %. Priemerná hodnota RPMN vzťahujúca sa na poskytnutý úver predstavovala 34,42 %. Termínom splatnosti poslednej splátky, a teda konečnej splatnosti úveru mal byť siedmy deň 60. týždňa po dni uzatvorenia zmluvy. V ten istý deň ako bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere bola podpísaná aj zmluva o zabezpečení splátok úveru, pričom v bode I. odsek 1.1 bolo uvedené, že poskytovateľ sa zaviazal žalobcovi za odmenu podľa odseku 1.2 počas platnosti zmluvy o úvere pravidelne poskytovať službu spočívajúcu v prevzatí peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky spotrebiteľského úveru č. XXXXXXXXXX. Žalobca sa zaviazal zaplatiť za poskytnutú službu celkovú odmenu vo výške 281,70,- Eur. Odmena bola splatná v hotovosti pri prevzatí splátky žalovaným. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú.

5. Súd prvej inštancie mal z karty splátok za preukázané, že žalobca zaplatil celkom sumu vo výške 830,93,- Eur. Následne skúmal, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti podľa ustanovenia § 9 zákona č. 129/2010 Z.z.

6. Súd prvej inštancie dospel po preskúmaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere k názoru, že v tejto bola nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Súd poukázal na ustanovenie § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Uviedol, že síce doplnková služba bola uzatvorená samostatnou zmluvou, avšak žalobca bol povinný platiť odmenu inkludovanú do jednotlivých splátok úveru. Zároveň mal z výpovede žalobcu za preukázané, že zmluva o dobrovoľnej doplnkovej službe zabezpečenia splátok bola podmienkou poskytnutia úveru za podmienok uvedených v úverovej zmluve, pokiaľ mal spotrebiteľ záujem o úver v hotovosti. V súlade s ustanovením § 52a Občianskeho zákonníka mal súd za to, že predmetné zmluvy sú od seba navzájom závislé, a preto aj náklady spojené s doplnkovou službou mali byť podľa názoru súdu prvej inštancie započítané do ročnej percentuálnej miery nákladov, nakoľko sa jedná o dodatočné náklady spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým úverom. Súd preto uzavrel, že zmluva o doplnkovej službe bola podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere a v zmluve o spotrebiteľskom úvere nebola správne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech žalobcu. Z uvedeného dôvodu považoval zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. Predmetom sporu bolo vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého zo zmluvy o úvere. Žalobca zaplatil žalovanému sumu vo výške 830,93,- Eur, preto súd určil, s poukazom na už uvedené, že žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 330,93,- Eur a vo zvyšku žalovanej sumy, t.j. vo výške 111,- Eur, žalobu proti žalovanému zamietol, pretože zaplatenie vyššie uvedenej sumy žalobca nepreukázal.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že priznal žalobcovi náhradu trov konania v pomernom rozsahu. Žalobca mal úspech v rozsahu 74,88 %, žalovaný mal úspech v pomere 25,12 %, a teda čistý úspech žalobcu predstavuje 49,76 %.

8. Proti I., III., IV. a V. výrokovej vete rozsudku súd prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Namietal, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odvodil od údajného plnenia žalobcu, ktoré mala preukazovať karta platieb k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, avšak žiadna takáto listina mu v konaní doručená nebola. Vyslovil, že sa opakovane stretol s predpripravenou formulárovou žalobou, do ktorej len boli vpísané údaje o spotrebiteľskom úvere, požadovanej sume a dátume uzatvorenia zmluvy, pričom je pravidlom, že v nej uvedené listinné dôkazy absentujú. Vzhľadom k tomu, že žalobca sa k odporu žalovaného nevyjadril a nenavrhol vykonať dôkazy, považuje za zrejmé, že neuniesol dôkazné bremeno. Zároveň je toho názoru, že súd prvej inštancie nedoručením karty platieb ako prílohy žaloby zbavil žalovaného práva na spravodlivý proces. Namietal aj, že súd prvej inštancie porušil zásadu rovnosti strán, keď bezdôvodne, bez zákonných dôvodov, odročil pojednávanie, pričom, ako žalovaný uviedol, pasivita žalobcu nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania. Uviedol, že keďže poprel všetky skutkové tvrdenia žalobcu, bolo práve na žalobcovi, aby tieto svoje skutkové tvrdenia v súdnom spore preukázal. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s námietkou žalovaného, že žalobca na zmluvy, ktoré sú predmetom tohto sporu plnil menej ako mu bol poskytnutý úver. Napriek námietkam žalovaného súd prvej inštancie neuviedol, ako môže byť zmluva o doplnkovej službe podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere, keď žalovaný v

konaní tvrdil, že zmluva o doplnkovej službe bola žalobcom dobrovoľne uzatvorená. Napriek námietkam žalovaného súd prvej inštancie neuviedol, ako dospel k názoru, že v zmluve o úvere je nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný sa domnieva, že všetky nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie boli spôsobené tým, že súd sa zaoberal zmluvou o zabezpečení splátok úveru, zmluvou o garantovanej službe a zmluvou o garantovanom výbere splátok, ktoré neboli predmetom sporu a napadnuté výroky rozsudku sú preto celkom nesúvisiace s touto vecou. Uviedol aj, že žalobca bol v čase uzatvorenia zmlúv živnostníkom a úver na základe zmluvy o úvere čerpal na podnikateľský účel. Z uvedeného dôvodu nie je podľa názoru žalovaného možné aplikovať zákon č. 129/2010 Z.z., a teda ani sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti. K zmluve o doplnkovej službe uviedol, že táto nebola podmienkou poskytnutia úveru a zmluva o úvere je úplne nezávislá od skutočnosti, či dôjde alebo nedôjde k uzatvoreniu zmluvy o doplnkovej službe so spotrebiteľom. Namietal, že žalobca v žalobe tvrdil, že žalovanému plnil na obe zmluvy, ktoré sú predmetom sporu vo výške 941,93,- Eur, čo však žalovaný v odpore poprel a uviedol, že žalobca plnil iba v sume 345,08,- Eur. Žalobca v konaní nepredložil kartu splátok, a teda neunesol dôkazné bremeno, že by vôbec žalovanému plnil viac ako mu bol zo strany žalovaného poskytnutý úver, a preto nemohlo dôjsť za žiadnych okolností k bezdôvodnému obohateniu. Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že žalobca je bratom obchodnej zástupkyne žalovaného - R. D., s ktorou v čase uzatvorenia zmlúv, ktoré sú predmetom tohto sporu, žil v spoločnej domácnosti a ktorá zapisovala výbery od žalobcu. Namietal, že ročná percentuálna miera nákladov uvedená v zmluve o úvere vychádza zo správnych vstupných údajov, je vypočítaná správne a je teda v správnej výške, preto táto zmluva nemôže byť postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby odvolací súd prvým výrokom rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne, druhým výrokom zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v treťom a štvrtom výroku tak, že žalovanému prizná voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % a tretím výrokom navrhol, aby odvolací súd žalovanému voči žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, eventuálne, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v prvom, treťom, štvrtom a piatom výroku zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. K odvolaniu žalovaného podal vyjadrenie žalobca, ktorý namietal, že tvrdenie žalovaného ohľadom R. D. sa nezakladá na pravde. Uviedol, že nejde o jeho sestru a nevie, odkiaľ má žalovaný takéto mylné informácie. Uviedol, že počas splácania úveru sa pri výbere splátok u žalobcu vystriedali štyri obchodné zástupkyne, pričom každá z nich po odovzdaní splátky túto zapísala do knihy splátok. Počas splácania bola zároveň niekoľkokrát vykonaná kontrola z vedenia spoločnosti Provident Financial, s.r.o., či sú všetky splátky zapísané správne. Uviedol aj, že úver „Peniaze ihneď na platobnej karte“ bolo možné uzatvoriť len so službou E.. Žalobca považoval za nelogické, aby si človek, ktorý žiada o úver 500,- Eur, dobrovoľne k nemu vybral službu v hodnote 281,70,- Eur. Za „podivnú“ praktiku žalovaného považoval aj skutočnosť, že splátky za dve osobitné zmluvy sa zapisovali do jednej knihy splátok ako jedna suma. Zároveň nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného, že by si úver bral ako podnikateľ. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

10. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP. Odvolací súd nepovažoval za potrebné doplniť ani zopakovať dôkazy vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie vecí na odvolacom pojednávaní nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, preto prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP). Rozsudok v zmysle § 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 1 CSP odvolací súd verejne vyhlásil, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti prvej, tretej, štvrtej a piatej výrokovej vety v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

11. Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že dňa 23.06.2017 bola súdu prvej inštancie doručená žaloba žalobcu, ktorý sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 441,93,- Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 441,93,- Eur od 31.05.2017 do zaplatenia. V žalobe uviedol, že dňa 30.03.2015 uzatvoril so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 500,- Eur. Popri zmluve o úvere uzatvoril žalobca so žalovaným aj zmluvu o poskytnutí služby komfort, na základe ktorej mala patriť žalovanému odmena vo výške 281,70,- Eur. Ku dňu podania žaloby uhradil žalobca na účet žalovaného sumu vo výške 941,93,- Eur. K zmluve o úvere uviedol, že ide o zmluvu spotrebiteľskú, ktorú uzatvoril za účelom získania finančných prostriedkov

na súkromné účely. Uviedol aj, že v dôsledku absencie obligatórnych náležitostí vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch, ako aj vzhľadom na nesprávne vypočítaný údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, je nutné považovať predmetné zmluvy za bezúročné a bez poplatkov. Konkrétne, zmluva o úvere podľa žalobcovho tvrdenia neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. b), f), j) a y) zákona č. 129/2010 Z.z. K výške odplaty v žalobe uviedol, že ročná úroková sadzba mala predstavovať len niečo viac ako 24,50 %. Reálna výška ročnej úrokovej sadzby bola niekoľkonásobne vyššia. Vyčíslil, že istina predstavovala sumu 500,- Eur, celková suma, ktorú mal zaplatiť v zmysle zmluvy o úvere bola 660,23,- Eur, zmluva o poskytnutí služby komfort bola stanovená na 281,70,- Eur a teda spolu tieto sumy predstavovali 941,73,- Eur. Na základe uvedeného vyvodil, že zmluvu o úvere je nutné hodnotiť ako bezúročnú a bez poplatkov vzhľadom na v nej chýbajúci údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, na neúplné označenie finančného agenta uzatvárajúceho zmluvy za žalovaného a v neposlednom rade pre nesprávne uvedený údaj o výške RPMN. Vzhľadom na uvedené nemal žalovaný právny nárok na prijatie odplaty za poskytnutý úver od žalobcu, ale len na prijatie výšky finančného plnenia zodpovedajúceho výške poskytnutého úveru a vo zvyšnej časti došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Preto si žalobca uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 441,93,- Eur.

12. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 30.03.2015 (ďalej len „zmluva o úvere“) odvolací súd zistil, že táto bola uzatvorená medzi žalovaným a žalobcom, ktorý bol v zmluve identifikovaný menom, priezviskom a rodným číslom. Na základe zmluvy o úvere bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 500,- Eur. Celkové náklady zákazníka tvorené súčtom úroku a poplatku za garantovanú službu boli vyjadrené úrokovou sadzbou vo výške 29,50 % p.a., vo vyčíslenej výške 78,36,- Eur a poplatok za garantovanú službu bol určený pevnou sumou 81,87,- Eur. Ročná percentuálna miera nákladov bola žalovaným vypočítaná na 64,61 %. Celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť, tvorená súčtom úveru a celkových nákladov, predstavovala sumu 660,28,- Eur. Priemerná ročná percentuálna miera nákladov bola v zmluve uvedená vo výške 34,42 %. Žalobca sa zaviazal splatiť dlžnú sumu v 60 týždenných splátkach, pričom termínom splatnosti poslednej splátky, a teda konečnej splatnosti úveru, bol siedmy deň 60-teho týždňa po dni uzatvorenia zmluvy. Súčasne so zmluvou o úvere bola uzatvorená aj zmluva o poskytnutí služby E. (ďalej len „zmluva o poskytnutí služby“), na základe ktorej sa žalobca zaviazal zaplatiť celkovú odmenu vo výške 281,70,- Eur v 60 týždenných splátkach po 4,59,- Eur a poslednú splátku vo výške 4,99,- Eur za to, že žalovaný bude od žalobcu preberať peňažné sumy určené na úhradu splátok spotrebiteľského úveru a zabezpečovať jej použitie na zodpovedajúce úhrady splátky spotrebiteľského úveru.

13. Súd prvej inštancie vydal dňa 29.06.2017 platobný rozkaz, č.k. 9Csp/173/2017-21, proti ktorému podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odpor. V tomto uviedol, že žalobca uhradil žalovanému z oboch zmlúv len sumu 345,08,- Eur a nie sumu 941,93,- Eur. V odpore uviedol, že žalobca bol v čase uzatvorenia zmluvy o úvere živnostníkom a ako živnostník aj čerpal úver. K zmluve o doplnkovej službe uviedol, že táto bola uzatvorená so žalobcom až po uzatvorení zmluvy o úvere. Ide o samostatnú spotrebiteľskú zmluvu, ktorá nebola podmienkou získania úveru. Jej zánik bol viazaný na zánik zmluvy o úvere. Odmenu za doplnkovú službu pritom považoval žalovaný za primeranú a v súlade s dobrými mravmi. Ako uviedol, predmetná doplnková služba je nadštandardnou službou a je spoplatnená a keďže sa jedná o dobrovoľnú službu, ktorá nie je podmienkou získania úveru, do RPMN ani do odplaty sa nezapočítava. Žalovaný sa v odpore vyjadril aj k zmluve o úvere, pričom, ako uviedol, táto bola podľa jeho názoru uzatvorená platne, v písomnej forme, obsahujúc všeobecné aj osobitné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Z uvedeného dôvodu sa žalovaný nestotožnil s tvrdením žalobcu ohľadom absencie náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Navrhol preto, aby súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania. Na základe včas podaného odporu súd prvej inštancie uznesením č.k. 9Csp/173/2017-50 zo dňa 25. júla 2017 platobný rozkaz zrušil.

14. Podľa § 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie č. 87/1995 Z.z.“), odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve.

15. Podľa § 1a nariadenia č. 87/1995 Z.z., ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.

16. Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“ alebo „zákon č. 129/2010 Z.z.“), na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

17. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

18. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

19. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

20. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

21. Podľa § 19 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.

22. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

23. Podľa § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak však z povahy zmlúv alebo stranám známeho účelu zmlúv uvedených v odseku 1 pri ich uzavretí zrejme vyplýva, že tieto zmluvy sú od seba vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv. Zánik jednej z týchto zmlúv iným spôsobom než splnením alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných závislých zmlúv, a to s obdobnými právnymi účinkami.

24. Podľa § 52 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

25. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

26. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k názoru, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď určil, že zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou a je ju potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Zároveň sa odvolací súd stotožnil s posúdením zmluvy o poskytnutí služby ako zmluvy závislej od zmluvy o úvere v zmysle § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda že bolo povinnosťou žalovaného započítať náklady vyplývajúce zo zmluvy o poskytnutí služby do ročnej percentuálnej miery nákladov.

27. Keďže je odvolací súd v zmysle § 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, pristúpil k posúdeniu jednotlivých námietok žalovaného.

28. Odvolací súd zo spisu zistil, že žalovaný nielen v odvolaní namietal, že žalobca bol v čase uzatvorenia zmluvy živnostníkom a finančné prostriedky poskytnuté mu na základe zmluvy o úvere čerpal na podnikateľský účel, a preto ho nie je možné považovať za spotrebiteľa. Na podporu svojich tvrdení však žalovaný nepredložil žiadne dôkazy. Zo zmluvy o úvere, ako aj zo zmluvy o poskytnutí služby, mal súd za preukázané, že žalobca je v nich identifikovaný menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu a rodným číslom. Ak sa žalovaný snaží presvedčiť súd o opak, je jeho povinnosťou preukázať, že peňažné prostriedky boli žalobcovi poskytnuté na účel podnikania. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že aj v prípade, že by bol žalobca v zmluve identifikovaný identifikačným číslom organizácie (IČO), nebolo by možné automaticky vyvodiť záver, že pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Živnostenský register je totiž verejne dostupný zoznam podnikateľov, ktorým bol vydaný živnostenský list, takže aj informácie identifikujúce zapísanú osobu ako podnikateľa sú voľne dostupné vo verejnej časti živnostenského registra. Naopak, údaje identifikujúce fyzickú osobu - nepodnikateľa nie sú verejne prístupné a je ich možné získať len z dokladov, ktoré poskytne pri vybavovaní zmluvy o úvere, napr. občiansky preukaz. Z uvedeného dôvodu, a teda že súd nemal za preukázané, že by žalobca nebol spotrebiteľom, sa odvolací súd nestotožnil ani s námietkou žalovaného o nemožnosti aplikácie zákona o spotrebiteľských úveroch na prejednanú vec.

29. Odvolací súd k nesprávnemu údaju o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádza, že služba „E.“ poskytnutá žalobcovi na základe zmluvy o poskytnutí služby zo dňa 30.03.2015 mala byť súčasťou celkových nákladov, a tým pádom mala byť zarátaná aj do RPMN, čo sa však v tomto prípade nestalo. Z uvedeného dôvodu je nepochybné, že skutočná výška RPMN je vyššia, ako je uvedená v zmluve o úvere, a to niekoľkonásobne. Takýmto konaním žalovaného bol žalobca uvedený do omylu, keďže sa úver javil výhodnejší, ako v skutočnosti bol. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na ustanovenie § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého patria medzi celkové náklady spotrebiteľa aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúknutých podmienok. Odvolací súd zastáva názor, že zmluva o poskytnutí služby nepochybne súvisí s uzatvorenou zmluvou o

úvere (obsahuje odkaz na číslo zmluvy o úvere, obsahom zmluvy je konkrétna úprava spôsobu prevzatia peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátok úveru), pričom odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ide teda o zmluvu akcesorického charakteru vo vzťahu k zmluve o úvere, a teda možno dospieť k záveru, že poplatok za poskytnutie služby „E.“ sa týka zmluvy o úvere a pri výpočte RPMN mal byť zohľadnený. Keďže však žalovaný pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov nezohľadnil aj zmluvu o poskytnutí služby, výška RPMN nezodpovedá skutočnosti, a preto je potrebné považovať poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch.

30. Čo sa týka obsahu záväzku, žalovaný nepresvedčil súd, že by služba „E.“ slúžila záujmom spotrebiteľa. Obsahom zmluvy o poskytnutí služby je snaha žalovaného úmyselne získať od žalobcu vyššie plnenie v súvislosti s poskytnutím spotrebiteľského úveru ako mu vyplýva zo zákona a týmto konaním zákon obchádzať. Súd nezistil žiaden relevantný dôvod pre záver, že by predmetná zmluva slúžila záujmom spotrebiteľa - žalobcu. Tvrdenie žalovaného, že predmetná zmluva bola výhodná pre žalobcu, nakoľko tento sa mohol rozhodnúť splácať dlžnú sumu vkladom alebo prevodom na bankový účet žalovaného, je nepresvedčivé a výhoda pre žalobcu je absolútne neadekvátna výške dojednanej odplaty.

31. Neobstojí ani argumentácia žalovaného, že v prípade zmluvy o poskytnutí služby sa jedná o „dobrovoľnú“ službu. Odvolaciemu súdu sú z jeho rozhodovacej činnosti známe praktiky žalovaného, ktorý školil svojich obchodných zástupcov tak, že pokiaľ spotrebiteľ žiadal o poskytnutie finančných prostriedkov s okamžitým vyplatením, bolo to možné len za súčasného uzatvorenia zmluvy o poskytnutí služby. Obchodní zástupcovia pri procese uzatvárania zmlúv spravidla nezisťovali potreby, prípadne záujem o „dobrovoľnú“ doplnkovú službu, ale predávali ju spoločne so zmluvou o úvere predložením všetkých dokumentov na podpis. Uvedené vyplýva z mnohých výsluchov obchodných zástupcov žalovaného. Z prieskumu Národnej banky Slovenska zároveň vyplýva, že v prípade aktívneho spotrebiteľa, ktorý sa o podpisované dokumenty skutočne zaujímal, došlo zo strany obchodného zástupcu k zavádzaniu o podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo mu bolo poskytnutie úveru zamietnuté bez bližšieho vysvetlenia.

32. Odvolací súd zároveň považuje tvrdenia žalovaného za značne chaotické, keď v jednej časti odvolania sa domnieva, že žalobca je živnostníkom, a teda nebolo povinnosťou žalovaného uvádzať v zmluve žiaden údaj ročnej percentuálnej miere nákladov (keďže uvedený údaj je obligatónym len pri spotrebiteľských zmluvách) a v druhej časti odvolania sa snaží presvedčiť súd, že výška ročnej percentuálnej miery bola v zmluve uvedená správne. Na základe vyššie uvedeného možno vyvodiť, že ani s jedným z týchto argumentov žalovaného sa odvolací súd nestotožnil.

33. Zo zákona o spotrebiteľských úveroch, konkrétne z § 7 ods. 1, zároveň vyplýva povinnosť veriteľa pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere posudzovať schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade hrubého porušenia, ktorým je neposúdenie údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy, je nutné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.). Odvolací súd pritom nemal za preukázané, že by žalovaný posudzoval príjmy a výdavky žalobcu, prípadne rodinný stav žalobcu pri uzatváraní zmluvy o úvere, a preto aj z uvedeného dôvodu by bolo možné vyvodiť rovnaký záver, a teda že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov.

34. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za nevyhnutné vyjadriť sa aj k výške odplaty, ktorú možno v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka od spotrebiteľa požadovať a ktorá je pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi stanovená ako dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov naposledy v čase predchádzajúcom uzatvoreniu spotrebiteľskej zmluvy (§ 1 v spojení s § 1a nariadenia č. 87/1995 Z.z.). V zmysle Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrtrok 2014 bola RPMN pri spotrebiteľských úveroch splatných od 1 do 5 rokov stanovená vo výške 13,95 %. Dvojnásobok priemernej RPMN potom predstavuje 27,90 %. V zmluve o úvere však bola odplata (ktorú tvorí úrok, poplatky a iné odplátne plnenia) stanovená na 29,50 % ročne, čo prevyšuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi.

35. Žalovaný viackrát v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie odvodil svoje rozhodnutie od karty platieb, ktorú žalobca súdu (a súd žalovanému) nedoručil. Uvedené tvrdenie sa nezakladá na pravde. Súčasťou súdneho spisu sú aj prílohy k žalobe a jednou z nich je práve predmetná karta splátok. Odvolací súd mal zároveň z doručienky nachádzajúcej sa na č.l. 20 za preukázané, že dňa 03.07.2017 žalovaný prevzal súdnu zásielku, v ktorej bol platobný rozkaz, platobný predpis, žaloba, prílohy k žalobe a poučenie. Aj na základe uvedeného nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalovaného, že by žalobca neunesol dôkazné bremeno.

36. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného ohľadom výšky plnenia zo strany žalobcu. Žalovaný v odvolaní uviedol, že žalobca uhradil len sumu 345,08,- Eur a nie sumu 941,93,- Eur. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na výpočet súdu prvej inštancie, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, a teda, že žalobca uhradil žalovanému sumu 830,93,- Eur (z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie ani súd odvolací sa nestotožnili s názorom žalobcu, že by uhradil žalovanému sumu 941,93,- Eur). Táto skutočnosť vyplýva z karty splátok, doručenie ktorej má súd preukázané. Naopak, žalovaný nepreukázal, na základe akých podkladov dospel k záveru, že žalobca uhradil len sumu 345,08,- Eur, a teda, aj v tejto súvislosti je možné uzavrieť, že dôkazné bremeno neunesol.

37. V tejto súvislosti žalovaný namietal, že popretím všetkých žalobcových tvrdení bolo práve na žalobcovi preukázanie jeho tvrdení. Žalovaný si však evidentne neuvedomuje, že na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Žalovaný však počas celého konania nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by dokázali presvedčiť súd o ním tvrdených skutočnostiach.

38. Odvolací súd k námietke žalovaného o porušení zásady rovnosti strán, ku ktorému došlo v dôsledku odročenia pojednávania, uvádza, že táto zásada nebola nijakým konaním súdu porušená. Zo zápisnice o pojednávaní, ktoré bolo dňa 29.11.2017 odročené, vyplýva, že k uvedenému došlo nie z dôvodu pasivity žalobcu, ako to nesprávne a zavádzajúco tvrdil žalovaný v odvolaní, ale z dôvodu, že súd nemal doručenie predvolania vykázané. Uvedené taktiež vyplýva z doručienky na č.l. 54, z ktorej mal súd za to, že žalobca predvolanie na pojednávanie prevzal až dňa 30.11.2017, a teda deň po termíne pojednávania. Vykázanie doručenia je pritom nevyhnutným prostriedkom na rozhodnutie súdu o tom, či sa pojednávanie uskutoční. V prípade, že strany sporu neboli riadne predvolané alebo im predvolanie na pojednávanie bolo doručené v lehote kratšej ako päť dní pred termínom pojednávania a z uvedeného dôvodu sa na pojednávanie nedostavili, pojednávanie sa v ich neprítomnosti vykonať nemôže a súd je povinný z tohto dôvodu pojednávanie odročiť. Uvedené vyplýva z ustanovenia § 178 Civilného sporového poriadku.

39. K námietke žalovaného, že žalobca je bratom obchodnej zástupkyne žalovaného, s ktorou v čase uzatvorenia zmluvy žil v spoločnej domácnosti a ktorá zapisovala výbery od žalobcu, odvolací súd uvádza, že obchodná zástupkyňa nie je sestrou žalobcu, ako to opäť mylne, uvádza žalovaný, ale je jeho manželkou. Avšak, ani uvedená skutočnosť nič nemení na skutočnosti, že žalobca uzatvoril zmluvu o úvere a zmluvu o poskytnutí služby s inou obchodnou zástupkyňou, pričom z karty splátok vyplýva, že výber jednotlivých splátok vykonávali štyri obchodné zástupkyne a uskutočnili sa aj návštevy zamestnancov spoločnosti Provident Financial, s.r.o., ktorí kontrolovali evidenciu jednotlivých plnení. Ak mal žalovaný pochybnosti o neodvážaní prevzatých plnení, prípadne o zlej evidencii, nič mu nebránilo obrátiť sa na súd alebo aspoň v tomto konaní preukázať ním tvrdené skutočnosti. Žalovaný však celú svoju obranu v konaní postavil len na rozporovaní vyjadrení žalobcu a súdu bez akéhokoľvek predloženia dôkazu na podporu svojich tvrdení.

40. Na základe vyššie uvedeného dospel odvolací súd k názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Keďže odvolací súd vyslovil takýto názor, je zrejmé, že sa stotožnil aj s výškou bezdôvodného obohatenia, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výrokov I., III., IV. a V. v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

41. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd potvrdil aj výrok, ktorým súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania od žalovaného v rozsahu 49,76 % (III. výroková veta) a taktiež aj výrok, ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť Slovenskej republike súdny poplatok vo výške 19,50,- Eur (V. výroková veta). Keďže je odvolací súd viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania, preskúmal výrok o nároku na náhradu trov konania a o povinnosti uhradiť súdny poplatok len v tomto rozsahu.

42. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

43. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

44. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

45. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

46. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %. O výške trov konania rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).